

KYRKJEBLAD

FOR
DAVIK

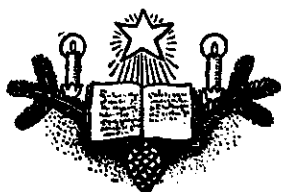
Nr. 149

Kjem ut
4 gonger årleg

Desember 1944

Utgjevar og redaktør:
Prost R. J. Slaattelid
Davik

15. årg.

Julebudet.

*Julebudet til dem som bygger
her i mørket og dødens skygger,
det er det lys som, aldri slukt,
jager det stigende mulm på flukt,
opner utsikten fra det lave,
trøster mildelig mellom grave.*

*Julebudet i vinterens vånde
det er Gud faders varme ånde,
menneskefallet til frelse vendt,
menneskets adel påny erkjent,
hjertets rett til å kjempe og vinne,
evig slått fast tross hver en fiende.*

*Julebud under storm og torden,
melder og bringer fred på jorden,
fred til å stride vår strid med mot,
fred til å vente på enden god,
høyt under medbør og dypt i sorgen,
fred for både igår og imorgen.*

*Julebudet til dem som grede,
det er veldet til evig glede.
Gled deg da kun, hver menneskesjel,
stinger enn ormen enno din hel!
Favn kun trøstig hva Gud har givet,
løft ditt hode og takk for livet!*

C. Hostrup.

Guds allmakt.

For den kristne er spørsmålet om allmakten gjennom troen på Kristus stillet i en eiendommelig dobbel belysning. På den ene side har vi hans ord om at han selv har del i den guddommelige allmakt: »Meg er gitt all makt i himmel og på jord.« Og på den annen side levde han i en menneskealder under våre kår uten å kalle allmakten til hjelp for å forandre denne jammerdal til et nytt paradys. Han vilde ikke be sin Far om tolv legioner engler for med en englehærs hjelp å gjøre jorden til et Guds rike.

For den kristne er det ydmykende så ofte å måtte konstatere at man ikke forstår hvorfor Gud handler som han gjør. Det er ydmykende, for den kristne skulde ha lært så meget av Kristus at han forstod at Guds veg på denne klode er korsets og lidelsens veg. Det var dog faktisk den veg allmakten gikk da den vilde føre sin vilje igjennom. Men det er meget vanskelig å tilegne seg den tanke at slik er det altså, og at det stadig er Guds veg for å nå sine mål.

Men rett sett er det også betryggende å kunne overlate til Gud selv å bestemme hvordan han vil bruke sin makt. Og atter her styrkes tanken ved å være knyttet til Kristus. Er det noe menneske på jord som man kan ha tillit til, så er det Jesus. Er det noen hvem man rolig kan betro all mulig makt og innflytelse, så er det han. Er det noen som aldri vil misbruke sin makt, så er det han.

Og troen går jo nettopp ut på at makten er hans. Den første trosartikkel hører sammen med den annen. Vi påstår ikke at vi alltid kan forstå hvorfor han bruker sin makt slik og slik: vi nøyes med å si at det er godt å tro på Kristus den Allmektige i disse dager.

Skat Hoffmeyer.

Å gi.

Hvorledes kan vi bli glade givere? Jeg tror at Guds ord kan vise oss den rette veg. »Enhver av eder heime hos seg selv — legge tilside det han får lykke til.« Det er klart at Paulus taler om en »skatt« som Gud legger på sine barn, og den skal greies regelmessig — på hver første dag i uken. Der skal være orden også i Guds rike. Vi skal venne oss til å ha bestemte tider til å betrakte Guds ord, til å be og til å gi. — Der kommer dessuten stundom englebesøk til oss, inn i mellom disse tider, — når hjertet blir berørt av Guds finger, — og med det sier Gud at han vil tale med oss, — og da skal vi naturligvis ikke vente på bønnetiden, men gå med engang, — for da er nådens tid, — da er Gud å finne. Men til vanlig skal der likevel være orden. Dette gjelder også når vi gir. Vi er nemlig svake mennesker som ofte fanges av egennytte og gjerrighet. Der kan jo være anledninger hvor Gud vil ha en ekstra gave av oss, og også da skal vi være villige til å gi. — Jeg husker en liten pike som lå for døden. Da spurte hun plutselig sin far hvor meget hun kostet ham hvert år. Faren vilde ikke inn på dette spørsmål, men hun gav seg ikke, og faren måtte til å regne etter hvor meget det ble. Han fikk det til 600 kroner. »Men tenk ikke på det, kjære barn, du vet jeg betaler dette med glede,« la han til. Men det var nok ikke dette barnet tenkte på, for plutselig sa hun: »Far, når jeg dør koster jeg deg ikke noe, — vil du da gi dette beløp til fattige barn på barneheimen, så de kan få en god oppdragelse og komme i himmelen?« Han stusset et øyeblikk, men så lovet han det med glede. — En gang vil han se hva betydning de ordene har »a ta imot den minste av mine små« — for det er det samme som om det var gjort mot ham selv. — Vi kan lære meget av denne historie. Men det kan vi av en annen også, selv om den går i en annen retning.

Jeg kom en gang til en venn for å be om penger til en stor gjerning. Men han var i dårlig humør og spurte i hård tone, »hva jeg no vilde ham igjen«. Ingenting,« svarte jeg og snudde meg og gikk. Straks etter kom han løpende etter meg og spurte noe mildere hvorfor jeg kom innom når jeg ikke vilde ham noe. »Jeg kom,« svarte jeg »for å finne et menneske som Kristus hersket over, og dette menneske vilde jeg be om å gjøre noe for Kristi sak, men jeg traff en ganske annen mann, og han vil jeg ikke noe«. — No, det endte med at han gikk i seg selv, jeg ble med ham inn og han gav meg mange penger. På denne måte fikk vi begge en deilig dag.

Men dette er ikke den vanlige skatt som vi skal gi. Vi skal stille en større eller mindre del av vår inntekt til rådighet for Herrens sak, selv om der i Det nye testamente ikke finnes et ord om tiende. Det er en velsignet ting når vi har en Guds kasse, og så lar denne kasse være *helliget Herren*. La der så være meget eller lite i den — ti kroner eller ti øre eller tusen kroner, men det er Herrens penger — helliget ham.

Hvor ganske annerledes blir det da ikke å gi! Da vil alle innsamlere til Herrens sak være kjærkomne folk som hjelper oss til å forvandle de lumpne penger

til et livsens tre — til en evig gledes sed. Jeg kan av egen erfaring forsikre at siden jeg fikk en Guds kasse, så er det blitt meg en udelt glede å gi.

Hvor meget skal jeg så gi? Det hverken kan jeg eller vil jeg svare på. Vi har allerede nevnt at Gud fordrer ikke tiende av sine barn — ja han krever intet bestemt beløp — han fordrer i det hele tatt ikke noe. Han sier bare at han elsker en glad giver, og at vi skal samle oss skatter i himmelen. Pengene kommer ikke til himmelen uten at de forvandles hernelde.

Gaver lar seg ikke bestemme av utenforstående. Ti kroner fra den ene kan være mer enn hundre kroner for en annen. — og hundre kroner mere enn tusen eller ti tusen. Det beror på så mange ting og hva du har å gi av. Du kan ha stor familie, du kan ha megen sykdom, din forretning kan være i tilbakegang — slike ting er medbestemmende i det som du har å gi av. Det er ikke spørsmål om du har meget eller lite, men at du gir etter evne. Og har du intet å gi av, men din bønn og begjæring var den å kunne være med, så skal du ikke bekymre deg over det, din »gave« når likevel fram.

Men — *hver gi så som han setter seg fore i sitt hjerte, ikke med sorg eller tvang! For Gud elsker en glad giver!*

Og Gud er mektig til å gi eder alle nåde i rikelig mål: for at I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning. 2. Kor. 9.7—8.

Otto Funcke.

Gamle minne.

Då eg i 1900 reiste frå Davik hadde eg i 19 år fare og rott og sigt att og fram mellom Nordstrand, Tytingvåg, Husevåg, Oldeide og Skatestraumen, i godt ver og i stygt ver, i storm og i stille — vår og haust, somar og vinter. Stundom låg fjord og sund bleikjande blikkande still, og då var det sagte fint å fara, men stundom gjekk rokgardane himmelshøgt, og då kunde det spøkje om noko av kvart. Ein gong kolsiglde eg ut på Grindøysunda. Då kom han Lars i Grindøya og berga meg i land att. Eg tykkjer endå eg kjenner hans trauste trufaste tak kring meg, då han lyfte meg inn i båten sin.

Vi fekk båten min på rett kjøll att, fekk ause han tom og samla i hop att det som låg og flaut, »tofter, tiljer, plitt, mast og anna slikt«, og so sette eg meg til å ro, til eg kom ut i Lakseneset, der eg hadde skulestova mi. Der lest eg som ingen ting var hendt, og det var fyrst lenge etter, at han Ola i Laksenesa fekk vite noko om »havariet« mitt.

»Skulen« var i fleire år i Laksenes hjå han Ola, og hjå han hadde eg for det meste kosten, og det for ei svært rimeleg betaling — 2 kroner veka. — Visst var 'kje løna mi stor den gongen: 8 kroner veka og so kr. 3.20 i kostpengar, det var alt. For heile året vart det 'kje fullt 350 kroner. Likevel tykte folk den gongen at det stod ikkje på oss lærarar, som var so grust avløna!

Han Ola Laksenes var ein livall og pratsom mann, som eg hadde mang ei hugnadsam stund saman med

om kveldane i den vesle koven ved sida av skulestova. Denne vesle koven var både kjøken, daglegrom og «spisestue». Han Ole var ugift den gongen, men husholderen hans, Marte Kristiansdtr., som han seinare vart gift med, stelte både hus og mat slik, at eg fann meg vel tilfreds i alle åra eg budde der. Siste gongen eg var på Laksenes, var han Ola borte, og ho Marte var blitt ei gammal kone. No er ogso ho borte. Eg minnes dei båe med stor takk.

Han som var lærar før meg i Tytingvåg, Husevåg, Oldeide og Nordstrand var Anders Thue, til daglegdags kalla Skule-Anders. Han sa til meg, at i Tytingvåg krins var ein gut, som det var uråd å få lært noko. Jaja, tenkte eg, var det uråd så var det uråd. Men eg oppdaga snart at det var 'kje evner, som mangla guten. Når vi hadde hoderekning, var han ein av dei fyrste, som greidde stykkjet. Men so kom eg under veir med det, at dersom eg ein dag roste han for det vesle han kunde, kom han neste dag og kunde lekka si endå betre, og soleis gjekk det til at etter eit par år var han ein av dei beste. Namn skal eg ikkje nemne, men ikkje rettare eg veit, er han godt kjend, for han har visst vore med både i heradstyre og andre styrer.

Lærar Lars Eldevik.

Våre døde.

21. juli: Serine Petersdtr. Åse, kårenkje, f. 1852 i Vanylven.
 4. sept.: Gunhild Henøen, enkje, f. 1865.
 25. sept.: Rasmus Kristensson Storøy, e., fiskar, f. 1869.
 18. okt.: Johanne Andersdtr. Vik, kårenkje, f. 1853 i Eid.
 20. sept.: Anna Endal, kona til Peter A. Endal, f. 1909.
 28. okt.: Peder Steffensen Nygård, g. kårman, f. 1863.
 3. nov.: Maria Kristensdtr. Isane, ug. hushjelp, f. 1876.
 9. nov.: Henrik Elstrand, pensjonert postforar, f. 1851.

Deg over meg forbarme,
 o fader, mild og blid,
 at jeg i dine arme
 får hvile fra min strid.

Notisar.

Døypete: 25. aug. Maria, f. 15. februar i Bergen av f. John Matiasson Bruvoll og k. Klara (f. Brøsvik).
 27. aug. Magnus Hilmar, f. 3. juni av f. Martin Ulriksson Liset og k. Hilda Haldorsdtr. (f. Stavøy). —
 10. sept. Magne Erling, f. 20. mai av f. Eilef Josefsen Elde, og k. Agnes Matiasdtr. (f. Bø). — 17. sept. Hjalmar, f. 28. juli av f. Olav Olsson Solheim og k. Ingebjørg Kristiansdtr. (f. Rimstad). — 27. sept. Atle Jan, f. 20. sept. av f. Peter Andersson Endal og k. Anna Akselsdtr. (f. Voldsnes). — 1. okt. Per Ole, f. 15. aug. av f. Johan Pedersson Lefdalsnes og k. Thelmy Olsdtr. (f. Manset). — S. d. Brita Henny, f. 11. aug. av f. Kristoffer Rasmusson Vingelven og k. Hanna Olsdtr. (f. Homborstad). — 8. okt. Agnes Jorann, f. 30. juni av f. Olav Abrahamsson Lien og k. Åsta Pedersdtr.

(f. Haus). — 15. okt. Sverre Johannes, f. 8. aug. av f. Erling Martinusson Leirgulen og k. Andrea Johannesdtr. (f. Sunde). — S. d. Oddrun Ingrid, f. 19. sept. av f. Malvin Albertsson Nybø og k. Åsta Iversdtr. (f. Rise). — 3. nov. Leiv Bjarte, f. 21. aug. av f. Asbjørn Larsson Førde og k. Gyda Alfredsdr. (f. Hjertenes). — 5. nov. Leiv Jetmund, f. 23. sept. av f. Ananias Larsson Risøy og k. Margit Ellingsdtr. (f. Grindøy).

Ektevigde: 11. okt. Selmar Rasmusson Storøy og Agnes Martinesdtr. Dombestein. — 1. nov. Lars Bø, Breim, og Ingeborg Samsonsdr. Hamre, Maurstad. — 3. nov. Sigvald Kristensson Ytrehaug og Agnes Rasmusdtr. Hestevik. — S. d. Magnus Sigurdsson Vik, Strandvik, og Margit Kristensdtr. Ytrehaug. — 18. nov. Severin Olsson Strømmen og Serine Bergesdr. Kjøllesdal.

Basarar: Davik 1. nov. kr. 373.94, delt likt mellom heidningmisjonen og indremisjonen.

For 100 år sidan. Vigde: 23. mars 1845 Rasmus Guttormsson Maurstad, 26 år, og Rachel Pedersdtr. Kaastad, Innvik. — Døde: 7. mars Christi Monsdtr. Remstad, gårdm.kone, 83 år. — 5. februar Augustinus Uldriksen Elde, 83 år. — 20. mars Brite Pedersdtr. Ervig, gårdm.kone, 69 år.

Gudstenester:

Nyårsdag,	1. januar:	Totland.
Kr. openb. sønd.	7. »	Rugsund.
1. s. etter Kr. op.,	14. »	Davik.
2. — — — — —	21. »	Ålfot.
Septuagesima s.,	28. »	Rugsund.
Sexagesima s.,	4. februar:	Davik.
Fastelags s.,	11. »	Kjøllesdal.
1. s. i fasta	18. »	Rugsund.
2. — — — — —	25. »	Ålfot.
3. — — — — —	4. mars	Totland.
Midfaste s.,	11. »	Davik.
Marimesse s.,	18. »	Ålfot.
Palmesundag,	25. »	Kjøllesdal.
Skirtorsdag,	29. »	Davik.
Langfredag,	30. »	Rugsund.
1. påskedag	1. april	Davik.
2. — — — — —	2. »	Ålfot.

Kvittering for kontingent: Bolver Torheim, Elling Henøen, Jonas Askeland, lærar J. Hattegjærde, Rasmus Bønn, Alfred Angelshaug, Ingeborg Askeland, R. Vingelven, Anders Bortneskår, Petrine Havnen, Jakob Åsnes, Rasmus Maurstad, Rasmus M. Nave 3 kr. — Lærar Eldevik 1.50. — Anders Eldevik 4. — L. Herrevoll, Jonas Falkevik, Rasmus P. Angelshaug, S. Dybedal, J. Muri, Oline Bakke, Synneve Klubben, Marta Elde, Johanne P. Lofnes, Hans Risøy, Robert Nygård, Karl Klubben, Ingolf Haugland, fru Davik, Reinert Leite 5 kr. — Astrid Risøy, Oline A. Isane, Rasmine Isane, Marie Loen 2 kr. — J. Ervik 10 kr. — Lars Torheim 6 kr. — Tils. kr. 143.50.
 Hjarteleg takk til alle.

Intel er som Guds ord.

Hør hva en troende mor skrev til sine 8 barn:

Hvis du er bedrøvet, da les den 27. salme.

Hvis du har en kald fornemmelse i ditt hjerte, da les det 3. kapitel i Johannes åpenbaring.

Hvis du ikke vet hvor du skal vende deg f. eks. for å komme ut av det, les salme 37.

Hvis du finner at du mister tilliten til menneskene, da les 1. Kor., kap. 13.

Hvis folk taler ille om deg og bruker harde ord, da les det 15. kapitel i Johannesevangeliet.

Hvis du blir mismodig med hensyn til ditt arbeid, da les salme 126 og Gal. 6, 7—9.

Hvis du er ganske mismodig og nedstemt, les det 12. kapitel i Hebreerbrevet.

Til ettertanke.

Den som vil.

1. Den som vil syngre finner alltid en sang.
2. Den som vil stride finner alltid noen å stride med.
3. Den som vil være glad finner alltid noe å glede seg over.
4. Den som er fredelig finner alltid fredelige mennesker.
5. Den som vil være nøysom finner alltid noe å takke for.
6. Den som vil kritisere finner alltid nok å klandre.

Man har regnet ut

at i vår bibel står uttrykket: »Frykt ikke!» i alt 365 ganger. Det er en gang for hver dag i året. Det er mer enn et regnestykke, for det er en virkelighet, opplevet av de skiftende slekter, at det er godt hver dag å være gjemt i Guds vingers skygge, hvor frykt forvandles til fred som er mer enn englevakt.

Vitnesbyrd.

Kopernikus som grunnla vår nåverande verdsbilet var ein personleg kristen. Under hans bilete i Thorn kyrkje står: Eg venter ikkje den nåde som Paulus fekk, heller ikkje den tilgjeving som Peter fann, berre det er mi indarlege bøn å få den nåde som røvaren på krossen fekk.

Newton, som er oppfinnaren av tyngdelovene, sa før han døydde: Det eg veit har ikkje mykje å segja. Eg gled meg over at eg er viss på tvo ting: at eg er ein stor syndar og at Jesus er ein langt større frelsar.

Et spørsmål.

Hvorfor ikke prøve kristendommen overfor tidens nød? Spørsmålet kunde synes håpløst, etter at vi i 2000 år har fulgt det gamle råd: Ikke Kristus, men Barabbas.

Men det begynner å se ut som om Barabbas har spilt fallitt. Kristus har ikke spilt fallitt; for ingen har ennå vært klok nok til å prøve Hans veg. Kristi lære har jo i hele dette tidsrom aldri vært tatt i bruk, hverken når det gjaldt de politiske eller alminnelige sosiale spørsmål.

Men jeg er villig til å innrømme, etter at jeg i 70 år har betraktet verden og menneskene, at jeg ikke ser noen annen veg ut av verdens elendighet enn

den som Kristus ville ha anvist, om Han skulde ha tatt opp en moderne politikers arbeid. Å ville styre verden uten religion er umulig.

Bernhard Shaw.

Den lille tro.

Når du, kjære bror, klager over at din tro er så liten, så skal du ikke derfor kaste bort din tro; en liten tro er også en tro, likesom et lite barn også er et barn, og vi kaster jo likevel ikke bort det lille barn fordi det er så lite, men vi prøver å oppdra det lille barn, slik at det kan bli til et stort barn, til et stort menneske.

Slik, venn, skal du ikke kaste bort din lille tro, men den lille tro skal oppdras, slik at den kan bli til en stor tro. Og hvis vi spør: »Ja, men hvorledes?» Da svarer jeg: det er det Jesus har malt for oss i den kananeiske kvinne. — Og venn, Jesus har jo det navn, at han heter »Troens begynner og fullender» (Hebr. 12, 2), fordi det er ham som både begynner og som fullender troen i oss, ham, fra hvem den lille tro og fra hvem den store tro kommer.

Vilhelm Beck.

Per Sivle

sier selv i et dikt, at han kom bort fra kristendommen.

Da var det en gang en kjent som spurte ham til råds. »Du som har prøvd å være en kristen og nå er fritenker, hva vil du råde meg til? Jeg er kommet i stor tvil om kristendommen.»

Per Sivle svarte: »Kjære deg, kan du så sant holde fast ved kristendommen, så gjør det. For det kan jeg si deg: En gang var jeg lykkelig. Det var da jeg var en kristen. En gang var jeg sann. Det var da jeg var en kristen.»

Gudsfrykt.

En mengde mennesker har ingen frykt for Guds vrede, og derfor trenger de heller ikke noe ord om syndenes forlatelse. Det er vår tids store fare at der er så liten frykt for den levende Gud iblant oss. Og fordi det er så liten frykt, derfor er det også så liten trost i evangeliet.

Et ord av Stanley.

Den berømte oppdagelsesreisende Henry Stanley sier:

»I Afrikas ensomhet var det religionen slo så dype røtter i meg, at den ble min rettesnor, min drivkraft, min åndelige fører. Bare med religiøs overbevisning kan vi nå et virkelig og vesentlig framskritt. Den gir kropp marg og kraft; uten den er såkalt framskritt hult og uten varighet. Uten troen på Gud blir vi slynget omkring på et hav av uvisshet; for hva er vår jord i sammenligning med det uhyre univers av verdener i det uendelige rom?»

